

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέλωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καί 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καί εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καί εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τοῦ Ἀπριλίου,
ἡμέραι δόξης καὶ μεγαλείου.

Τρακόδα σαράντα,
καὶ τόσα θυμάντα.

Τοῦ Δελιγιάννη προοταγὴ,
ὅπου σαλεύει ὅλ' ἡ γῆ.

Γεροκωστόπουλε, ὁλόρθος στέκα,
Γεροκωστόπουλε, τὰ μάτια δέκα,
Γεροκωστόπουλε, καιρὸ μὴ χάνης,
'στὴν Πάτρα πῆγαινε κάτι νὰ κάνης,
Γεροκωστόπουλε, πλακώνει μπόρα,
τρίξε τὰ δόντια σου 'λιγάκι τώρα.

Γεροκωστόπουλε Κορδονολάτρα,
στιγμὴ μὴν κάθεσαι, φεύγα 'στὴν Πάτρα,
πάρε τὸν Κάτωνα τῶν Καλαβρύτων
καὶ κάθε φίλτατον ἐξ ἀποροήτων,
ρουσφέτια μοίρασε ὅσα 'μπορέσης
καὶ ὅλους φούσκωσε μὲ ὑποσχέσεις.

Γεροκωστόπουλε, τώρα σὲ θέλω,
λαμπρὸν ἀπόστολον ἐκεῖ σὲ στέλλω.
Γεροκωστόπουλε, μὴν εἶσαι πουῦφος,
Γεροκωστόπουλε, ξυπνᾷ ὁ Ροῦφος,
'στὸ πόδι στέκεται μετὰ στεφάνων
γιὰ τὸν Χαρίλαον τὸν λαοπλάνον.

Γεροκωστόπουλε καὶ Ἀχιλλέα,
μονάχον ἄφησε τὸν Βασιλέα...
γι' αὐτὸν μὴ χάνεσαι καὶ μὴ σὲ μέλη,
ὁ Πρωτοκάθεδρος γι' ἄλλον σὲ στέλλει,
γιὰ τὸν ὑπόδικον τὸν Βαραββᾶ,
καὶ ὅλων ἀνοιξε τὰ δλὸ στραβά.

Γιὰ τοῦτον πῆγαινε νὰ πολεμήσης,
γι' αὐτὸν ἡ Πάτρα σου πυρὶ μιχθήτω,
γιὰ τοῦτον φρένιασε καὶ μὴν ἀφήσης
εἰς τὸν ὑπόδικον νὰ σκούξουν ζήτω.
Τρέχα, πολέμισε, κάμε καὶ γὰρ
μὲ σαπιολέμονα καὶ κλούβι' αὐγά.

Γεροκωστόπουλε τοῦ Δελιγιάννη,
ὁ πλάνος ἔρχεται. 'στὴν Πάτρα φθάνει.
Καὶ ἂν ὁ Ροῦφος τοῦ 'στὰ κρούα μείνῃ
τότε ἀλλοίμονον 'στὸν Ἀνταλκίδα,
καὶ τὸ Κορδόνι μας μακροῦ θὰ γίνῃ
σὰν ἓνας λόγος μου χωρὶς κοκκίδα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Καὶ ἄρχισε, βρε Περικλῆ, ὁ κόσμος νὰ δακρύζῃ καὶ νὰ φιλῇ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸν τριγυρίζῃ. Κι' ἦτο τὸ κόμμα τῆς Ἑλλάδος καὶ τόσοι λυπημένοι, ἦγουν ὑπάλληλοι πολλοὶ καὶ Ὑπουργοὶ παυμένοι, μὲ ἄλλους λόγους Τσαμαδῶς, Δραγούμης καὶ Βουλ-
πιώτης.

κι' ὁ Ὑπουργὸς τοῦ μέλλοντος καὶ μαλαγανά, πρώτης,
 ὁ κύριος Ἀνάρργυρος Σιμόπουλος τούτεστι,
 ποῦ ἀπ' αὐτὸν ὁ Θεοδωρὴς τὰ πάνδεῖνα ὑπέστη,
 γιατί' γνωρίζει νούμερα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 ἐπὶ τὸν δ' ὁ Χαρίλαος ριχθῇ 'στὸν Καραπάνω,
 εἰς τοῦτον κι' ὁ Σιμόπουλος τὸ στῆθός του προτείνει
 κι' εὐθύς τοῦ κάνει, Περικλῆ, ταυτίτα του τελατίνι.
 Λοιπὸν ἐγίνετο κακὸ καὶ χαλασμός Κυρίου,
 μὰ ἦσαν κι' ἄνθρωποι πολλοὶ τοῦ χρηματιστηρίου,
 ἐποῦ κι' αὐτοὶ, βρὲ Περικλῆ, διὰ πολλὰς αἰτίας
 λαμβάνουν μέρος ἐνεργὸν εἰς τὰ τῆς πολιτείας,
 κι' εἰς πάντα τὰ συμβαίνοντα σοφὴν ἐκφέρουν κρίσιν
 συμφώνως πρὸς τὴν εὐπλαστον κι' ἐλαστικὴν των φύσιν.
 Οὐχ ἦττον παρευρίσκειτο καὶ κόσμος ἐπιστήμων
 καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοὶ κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων,
 τοῦ σάν κι' αὐτὸν δὲν 'μᾶλλωσε κανεὶς μὲ τὸν Νομάρχη
 ἀφότου ἄλλος Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχει,
 ἀν δὲ τὸν Τιμολέοντα κανεὶς δὲν τὸν συντρέχει
 μὲ τὸν Νομάρχη φαίνεται κακὰ θὰ τὰ ξεμπλέξει.
 Πετᾷ νερὸ ἡ μηχανὴ κι' ἀρχίζουν τὰ φιλήματα
 καὶ τὰ σφιγκατακαλιόσματα καὶ τὰ κρυφομιλήματα,
 καὶ ἀνθοδέσμας ἀκριβὰς καὶ μῦρα κυριῶν
 προσφέρουν εἰς τὸν Ἀτλαντα τῶν κατηγοριῶν
 μὲ ἀγάπης κι' ἐκτιμῆσεως τεκμήρια μυρία,
 κι' ἓνα πανερί φράουλες μιά κόμ' ἰλ φὸ κυρία,
 καὶ τέλος τριαντάφυλλα προσφέρουν ἔλαις κι' ὅλοι
 καὶ τὸ βαγόνι γίνεται ὡς εἶδος περιβόλι·
 ἀλλὰ τοῦ ἔδωσα κι' ἐγὼ κοντὰ εἰς τᾶλλα δῶρα
 σάν πάσσα τέμπο δηλαδὴ γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα
 'λίγο κολοκυθόσπορο ξεροκαβουρδισμένο
 καὶ στέκομαι καὶ τὸν κυττῶ μὲ μάτι δακρυσμένο.
 Πετᾷ νερὸ ἡ μηχανή, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
 ζητωκραυγαί, σπρωξιματα, καὶ διαχύσεις τόσαι,
 καθέννας τοῦ κρυφομιλεῖ καὶ λέγει τὰ 'δικά του,
 μὰ κι' ὁ Σταμούλης ἔφθασε μὲ τὰ λαγωνικά του,
 κι' ἐν μέσῳ τῆς συγχύσεως καὶ τῆς βοῆς αὐτῆς
 κι' ὁ Χατζηπέτρος ἔφθασε, ὁ πρῶν Βουλευτής,
 πολέμιος ἀτίθαστος τοῦ ρέκτου Χατζηγάχη,
 μὰ κι' ὁ Βουδούρης, Περικλῆ, ἐφάνη σὲ λιγάκι,

καὶ ἄλλοι ἐποχοῦμενοι καὶ ἄλλοι μὲ τὰ πόδια
ὡς ὅτου ἀνεχώρησε μὲ χίλια κατευόδια
ὁ δυστυχὴς ὑπόδικος τοῦ Τάκη καὶ Ζαρίμπα,
ἐνῶ τὸ πλῆθος εἰς λουτρὸν ἰδρώτος ἐκολύμπα.
Φ.—Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἤμουναι κί' ἐγὼ 'στὸ πανηγύρι.
Π.—Πάντα θά εἴσαι κούτσουρο καὶ μπουφος, κακομίσγ.
Π.—Λοιπόν;

Φ.— Ὡς τὴν πόλιν ἔφθασε τῆς στείρας Ἑλευσίνης,
 κι' ἔκει τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ πάντες εὐφροσύνῳς,
 μόλις δ' ἔκει ἐπάτησε τὸ ἓνα τοῦ ποδάρι
 στήν Ἑλευσίνα παρευθὺς ἐφύτρωσε σιτάρι.
 Π.— Ἀμυ' τὸ γελᾷς ;

Φ. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγγε ἄρον ἄρον
 ὅσῃν πόλιν τὴν περίκλυτον τῶν προσφιλῶν Μεγαράων,
 ποῦ βγάζει τὰ καλλίτερα τὰ σκόρδα πρὸς τοὺς ἄλλους
 καὶ μόλις εἰς τὴν μήτηρ σου, βρὲ Περικλῆ, τὰ βάλλεις
 τὰ ὄφ' οὗ σου μάτια γίνονται δακρύων Καλιορόν...
 Ἐκεῖ λοιπὸν συνέρρευσαν οἱ Μεγαρεῖς ἄνθρωποι
 καὶ Μεγαρίτισσαις πολλαῖς ἐβγῆκαν ὅσῃν παρὰ
 καὶ πρὸς μεγάλῃ σου τιμῇ ἐχόρεψαν τὴν τράπα.
 Οὐχ ἦττον δὲ καὶ κάμποσοι κομπάρσοι τοῦ Δραγούμη
 ἓνα μεγάλο, Περικλῆ, τοῦ ἑδῶσαν τουλοῦμι
 μὲ κατὶ διαλεχταῖς ἐλθαῖς μὲ λάδι καὶ μὲ ζῆδι
 καὶ τῷ χῶρῳ ὡς ἀνάμνησιν μικρὰν εἰς τὸ ταξεῖδι.
 Π.

Π. — Καὶ ὕστερα ;
Φ. — Σχασμός, μωρέ ... 'στὸ Καλαμάκι 'πήν
καὶ ἐκεῖ ἐνδείξεις τοῦ γινῆαι ἀγάπης οὐκ ὀλίγαι
καὶ ὅλον τὸ πλῆθος ἔτρεξε πλησίον τοῦ σταθμοῦ
καὶ κάποιος περὶ τῆς τομῆς τοῦ εἶπε τοῦ Ἰσθμοῦ.
Ἐκεῖθεν δὲ εἰσήλθαν περὶ τὴν ἐνδεκάτην
'στὴν Κόρινθον τὴν ἀφνειὴν τὴν περιδοξοτάτην,
τοῦ ἂν τὴν βλέπῃς ἀσήμερον τὴν σήμερον καὶ ἄλλῃ
ἀλλ' οὐ παντὸς εἰς Κόρινθον, βρὲ Περικλέτο, πλεῖν.
Ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν, χωρὶς αὐτὸς νὰ θέλῃ,
οἱ πρόκριτοι τῆς πόλεως καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
καὶ ὁ κύριος Σιμόπουλος, ἐκ τῆς χαρᾶς θαυρούων,
εὐηρεσθήθη, Περικλῆ, νὰ γίνῃ Ἀμφιτρυών,
καὶ ἕνα τραπέζι ἔστρωσε 'στὸ διαλεκτὸ συνάφι
μὲ μπόλιχο σπλῆγνυνο καὶ μὲ ἀτζέμι πιλάσι.
Π. — Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ;

Φ. — Στὸ Αἶγιον, τὴν ξακουστὴ Βαστίτσα
 κι' ἐκεῖ τὸν ἐτρατάρισαν πιασότα κι' παστίτσα,
 ἀλλὰ τοῦ τάβγαλε ξυνά ὁ δόκτωρ Κρητικός,
 διότι τοῦ ὠμίλησε πολὺ ἐμφαντικῶς.
 Π. — Χαίρω πολὺ, βρε Φασουλῇ ...

A black and white line drawing of two men in a friendly embrace. The man on the left is wearing a suit and tie, and the man on the right is wearing a suit and a hat. They are both smiling and looking at each other.

Χαίρω κι' ἐγὼ ἐπίσης.

Χαίρω κι' ἐγὼ ἐπίσης.
— Αὐτὸ τέλος τί ἀπέγινε μετὰ τὰς προσφωνήσεις;
— Ἀναχωρήσας ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὴν παρέαν ὅλην
μεσημέρι ἐβόησε εἰς τῶν Πατρῶν τὴν πόλιν,
ἐκ τὴν καρδίᾳ τοῦ Κορδονίου, ποῦ κάθε δὴδ φεγγάρι
ἀντρίουν τόσο Κάτωνες ὥσαν τὰ μανιτάρια.
— Ἐκεῖ δὲ πλέον, Περικλῆ, κατακλυσμός καὶ νίλα,
Κανακίρης ἔτρεγε μαζί μὲ τὸν Φωτῆλα,
Ρούρος μὲ τὸν Πετμεῖζα καὶ ἄλλοι ἕνας κι' ἕνας
ἐπὶ προσφωνήσεις φλογεράς καὶ ὄψεις ἐξημμένες.
— Ἀντιστοιχεῖ τῶν Πατρινῶν ἀνάβουν τὰ καντύλια,
ὅπως στὰ ὕψη νὰ πετοῦν καπέλα καὶ μαντύλια,
ἐκ τῶν ἀνδρᾶ ἐξυμνοῦν τῶν κόπων τῶν ἀτρύτων
ἐκ τῶν ὄντων αἱ ζητωκραυγαὶ ὅσόν σὺρανόν τὸν τρίτον,
ἐκ τῶν γυναικῶν χάνει τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴν μάinna,
ἐκ τῶν Κανακίρης ὀμιλεῖ μὲ γλῶσσα σὰν καμπάνα,
ἐκ τῶν Κατηγορούμενος ἀστράπτει καὶ βροντᾷ
ἐκ τῶν παρὶς τὸν Κανακίρη τὸν τὸ πρέποντ' ἀπαντᾷ,
ἐκ τῶν Γεροκωστόπουλος μὲ τὸ πολὺ μεράκι,
ἐκ τῶν σέμνωμα τοῦ Θεοδωρῆ καὶ τὸ καλαβοράκι,
ἐκ τῶν πῶς τὸ Κορδόνι των εὐρίσκεται σὲ χάλια
ἐκ τῶν πῶς δὲ χάρις γρήγορα ταυγὰ καὶ τὰ πασχάλια,
ἐκ τῶν ἀνὰ λυπητέρᾳ μὲ ξυλισμένη μούρη:
ἐκ τῶν πολλαχὰ κάθονται στοῦ Διάκου τὸ ταμπούρι».

Π.—'Αμμ' ὁ Τρικούρης,
 Φ.— Ἐφαγε μιά τόση σιναγρίδα
 κι' ἐβαρκαρίσθη, μιά γὰρ καὶ πάει στὴν πο-
 ὐ δὲ Φωτῆλας καὶ πολλοὶ ἐφώνησαν
 «Βάρκα, βαρκοῦλα, πάρε με τὴν γυναῖκα
 Τοιοῦτον τέλος ἔλαβε κι' οὐς καὶ κερανοὺς καὶ
 Π.—Κι' ὁ Θεοδωρὸς τ' ἴσ' ἡ καθεμιὰ Ρεβέκα [λάβαν,
 Φ.—Τὰ ἔμαθε.
 Π.—Γαίνοι γὰρ τὰ εὐρὴ τὸν Λάβαν.
 Φ.—Ὀβάδα, βροντᾷ καὶ τὸ Σινᾶ,
 Ἑβραῖοι καὶ πέρνοιν τὰ βουνά
 τὴν δόξα μὲ τῆς
 καὶ δὲν τὸν μέλει φόντα, σκοτίζεται κι' ὁ ἥλιος,
 αὐτὰ τὰ κουρσέζα, ἐκθε πιστὸς Σααρίλαος,
 Τὴν εὐκλείαν του ττᾶρα καὶ μες 'στὸ φονικὸ
 νᾶναι καλά, βρε Περσὶν βαλὸρι Ἀγγλικό,
 καὶ μόνον μὲ ὑποδοχὴ κι' ἡ μήτηρ Θεοτόκος
 Π.—Ναμὶς ὁ κόμπας, ὁ κανένας νέος μπλόκος.
 Φ.—Δὲν ἔρρει τί σου.
 ὁ Θεοδωρὸς στὴν Κλητὴν ἀσφάλεια καὶ σκέπη,
 τᾶνας τοῦ Χαριλάου βλέπει.
 τὸ λιγερὸ του τὸ ἰσχύει 'στὸ Μεσολόγγι σπάρους
 ὡς τὰ κελαδῆμα, γῶσιν κι' ἀγάπην 'στους πολίτας.
 Π.—'Ετοίμασε πᾶνει μὲ τοὺς παλῆς —Βουάγαρους
 Φ.—'Ορίστε, τὸ πάθῃ καὶ μὲ Ἰσραηλίτας.
 Π.— Νά!

Ὁ Φαδουλῆς με χωρατὰ
τὸν διὸ Τρικούπη χαιρετᾷ.

Σύρε λοιπόν, Χαρίλαε, τὸν λόγον νὰ κηρύξης
καὶ φώτισε πατριωτῶν ἀχόρινα κεφάλια ...
'στὸ Μεσολόγγι πῆγαινε 'στὸ γλέντι νὰ τὸ ρίξης
καὶ ἡ κοιλιά σου νὰ πρηστῇ με σπάρους καὶ πετάλια.
Ὡρα καλὴ, Χαρίλαε, θλιμμένος σὲ κυττῶ,
κι' ἐγὼ με τὸ μαντῆλι μου σὲ ἀποχαιρετῶ.

Ὡρα καλὴ, Χαρίλαε ... σὲ περιμένουν λόγοι,
σὲ καρτεροῦν οἱ φίλοι σου, ποὺ δέρονται παυμένοι,
ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος, ποὺ ἄχυρα δὲν τρώγει,
με μάτια δεκατέσσερα 'στὴν Πάτρα περιμένει
ἐκ φόβου μὴ τοὺς Πατρινούς σηκώσουν 'στὸ ποδᾶρι
οἱ Ροῦφοι Κανακάρηδες γιὰ σὲ τὸν Κανακάρη.

Ὁ Θεωρῆς ἀπέστειλε τὸν διὸν Ἀχιλλέα
πῶς τάχα θὰ ὑποδεχθῇ ἐκεῖ τὸν Βασιλέα,
ὁ δὲ ὠκύπους Ἀχιλλεύς, μουντζώσας τὴν Παιδεῖαν
καὶ μετ' αὐτοῦ παραλαβὼν ὀλίγην κουστωδιάν,
κρυφὰ κρυφὰ διὰ νυκτὸς τὸ ἔστριψ' ἐκεῖ πέρα
τῶν γαύρων Κανακάρηδων νὰ πάρῃ τὸν ἄερα.

Ὁ Βαρελίδης ὁ πιστὸς σὲ βλέπει καὶ δακρύζει ...
νὰ! νὰ! ὁ σιδηρόδρομος ἀκούω νὰ σφυρίζῃ.
Κι' ἐνῶ ἐγὼ 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ Ἀστὺ θὰ σαπίζω
ἐσὺ με αὐγοτάραχα καὶ σπάρους θὰ φουσκώσης ...
ἀναχωρεῖς, Χαρίλαε, κι' ἐκεῖ ποὺ πᾶς ἐλπίζω
νὰ μὴν ξεχάσης τὴν Ἑλῆν καὶ τόσας βελτιώσεις.

Προσπάθησε τοὺς φίλους σου νὰ τοὺς παρηγορήσης
κι' εἰπὲ πρὸς ὅσους ταμπουρᾶ ἢ δόλγια τῶν βαρεῖ
πῶς θὰ χορτάσῃ ὁ λαὸς ἀπὸ μεταρρυθμίσεις
κι' αὐταῖς θὰ εἶναι μόνο μας προσφάγι καὶ τυρί.
Εἰπὲ με νέα φάρμακα τὸ ἔθνος πῶς θὰ σώσῃς
καὶ ὅλοι μας θὰ τρώγωμεν ψωμί καὶ βελτιώσεις.

Ὡρα καλὴ, Χαρίλαε ... 'στὸ Μεσολόγγι πᾶς
με τὸν κυμᾶρ' τὸ κέντρον ἔπειτα τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου,
Πετᾶ νερό ἢ μηχανὴ' κι' ἡλιαδὴ, ποὺ τόσον ἀγαπᾶς,
καὶ τὰ σφιγκταγκαλιάσματα κι' αἱ χεῖλ' αὐτῆς τοῦ Θεωρῆ τοῦ Γάλλου,
καὶ ἀνθοδέσμες ἀκριβὰς καὶ μύρα ἡ γῆ καὶ κλαφάρη.
προσφέρουν εἰς τὸν Ἀτλαντα τῶν καὶ
μ' ἀγάπης κι' ἐκτιμῆσεως τεκμήρια μυριακισθούρῳ
κι' ἓνα πανέρι φράουλες μιὰ κόμ' ἰλ φὸ κυ Θεωρῆ,
καὶ τέλος τριαντάφυλλα προσφέρουν ὅλαις τὸ λελέκι,
καὶ τὸ βαγόνι γίνεται ὡς εἶδος περιβόλι' νὰ μὴν πλέκη,
ἀλλὰ τοῦ ἔδωσα κι' ἐγὼ κοντὰ εἰς τᾶλλουτοκρατορίσας,
σὰν πᾶσα τέμπο δηλαδὴ γιὰ νὰ περνᾷ ἡ πρωτομαστὸρίσας.
'λίγο κολοκυθόσπορο ξεροκαβουρδισμένο
καὶ στέχομαι καὶ τὸν κυττῶ με μάτι δὲν ἂν περάσῃς ὁρῇ
Πετᾶ νερό ἢ μηχανὴ, πατεῖς με καὶ τῇ 'στὸ βαπόρι,
ζητωκραυγαί, σπρωξίματα, καὶ διαγῆρας μεγάλες.
καθένας τοῦ κρυφομιλεῖ καὶ λέγει τα
μὰ κι' ὁ Σταμούλης ἔφθασε με τὰ λαγῶν
κι' ἐν μέσω τῆς συγγύσεως καὶ τῆς βοῆς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη
κι' ὁ Χατζηπέτρος ἔφθασε, ὁ πρῶν Βουλὴ τὸν δὲ ἀπορεῖ
πολέμιος ἀτίθαστος τοῦ ρέκτου Χατζηγάκη
μὰ κι' ὁ Βουδούρης, Περικλῆ, ἐφάνη σὲ λιγὴν

τὸ Κατηγορητήριον ἀπὸ τὴν τσέπη βγάλε,
κι' ἴσως ναυτία με αὐτὸ δὲν σὲ πειράξῃ θρόνου
κι' ἂν ὅλοι σκάσουν οἱ ἄσχοι τοῦ φοβεροῦ Αἰδίου.

Καὶ ἂν ἰδῇς, Χαρίλαε, μ' ἀμάξι νὰ περνᾷ
κανεὶς ἐν τέλει κύριος, κανεὶς ποὺ κινεῖται,
τοῦ Καζιτόρη ἐνθυμοῦ ἐκεῖνο τὸ ἀμάξι,
ποὺ καρωτσάδα 'πῆγαινε μ' αὐτὸ νυχθημερόν,
κι' ὅποταν βίβλοι ἀνοιχθοῦν ὁ κόσμος θὰ τρομάξῃ
με τοῦτο τὸ κακούργημα τὸ τόσῳ τρομερόν.

Κι' ἂν παληοπάπουτσο ἰδῇς κανένα εἰς τὸν δρόμον
μὴ λησμονῆς, Χαρίλαε, καὶ τοῦ στρατοῦ τοὺς πᾶσι
ποὺ 'στῆς τιμῆς τὸ τέταρτον τοὺς 'πῆρες παρὰ νῦν
κι' ἡ ἀγορὰ ἐρέθισε πολὺ τοὺς Κορδονάτους,
καὶ ἀνωρθώθη ἄγριος μετὰ πολλῆς μανίας
ὁ τῆς Ἑλλάδος παπουτσοῦ καὶ πάσης Γορτυνίας.

Καὶ ὅταν εἰς συμπόσια Λουκούλεια γελᾷς
τοῦ Ζυμβρακάκη ἐνθυμοῦ τὰς προκατοβολὰς,
πλὴν μὴ λησμονεῖς κάποτε κι' αὐτὸν τὸν Παπαδόπουλον
καὶ τᾶλλα σου ἐγκλήματα ἐκεῖνα τὰ φρικώδη,
ποὺ πένα μου χρειάζεται καὶ νοῦς Ὀμηρικὴς
ὅπως γραφοῦν κατὰ σειρὰν καὶ περιστατικῶς.

Κι' ὅταν φωνᾷς πολυτευτῶν ἀκούης καλλιγρόνους
καὶ ὅταν εἰς τῶν Ἀγγλων σου τρυφᾷς τὴν πολυτελή
μὴ λησμονῆς καὶ τῶν Ρωμηῶν τοὺς εὐγενεῖς Μυλῶν
καὶ τῆς σεπτῆς Βλαχόκαλτσας τὴν ἀριστοκρατίαν
ποὺ ἐφωτίσθη ἄνωθεν ἐκ πνεύματος ἁγίου
νὰ καθαρῇ σήμερον τὸν κόπρον τοῦ Αἰγείου.

Κι' ἂν τύχῃς με τοὺς Τζέντλεμαν τῆς νεωτάτης
εἰς μέγαρον περίδοξα καὶ δώματα εὐώδη,
κι' ἂν ὠσφρανθῇς τῶν Ἀμιλτων τοὺς ἀβροτάτους
καὶ τοῦ Παλάσκα ἐνθυμοῦ τὸ μυρωδάτο πόδι,
ποὺ μόνον ἂν ἡ πτέρνα τοῦ ἀνυψωθῇ ὀλίγον
θὰ καταβάλλῃ τὴν ὄφρυν τῶν Τόρειων κι' Οὐγγῶν.

Τὰ τόσα σου ἐγκλήματα μὴ λησμονῆς, παντὶ ἄνθρωπῳ
καὶ ἂς μὴν τρέχ' ἡ γλῶσσα σου 'στὸς ξένους σὰν
μὰ πέρασε κι' ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Ἱεροσολύμων
καὶ κάμε κάμποσα λουτρά ἐκεῖ 'στὸν Ἰορδάνην,
κι' ἴσως μ' αὐτὰ καθαρῇ ἐκάστη σου κηλὶς
καὶ ἀντικρύσῃς ἄσπιλος τὴν θύραν τῆς Βουλῆς.

Φεύγεις, Κατηγορούμενε, πτωχὲ Προγεγραμμένε.
Μεσολογγίτη ξακουστὲ κι' Ἑγγλεζομαθημένε.
Σύρε νὰ πᾶρῃς δύναμιν καὶ καθαρὸν ἄερα
καὶ ὅταν πάλιν σὺν Θεῷ γυρίσῃς ἐδῶ πέρα
νὰ εἰμπορῇς 'στοῦ Θεωρῆ ν' ἀνθῇς τὰ μαρτύρια
καὶ 'στοῦ λυσσῶντος Κάτωτος τὰ Κατηγορητήρια.

με Ἀημεῖον, με μὰ μάνδρα, — με μὲν ὁμοῖον,
καὶ μὰ γῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦτ' ἄλλοτε μαρτυρῶν